

Jodi Ellen Malpasová

S TÍMTO MUŽEM

THIS
MAN

xyz

S tímto mužem

This Man 4

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
S tímto mužem – This Man 4 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jodi Ellen Malpasová

S TÍMTO MUŽEM

THIS
MAN

xyz

Jodi Ellen Malpasová

S TÍMTO MUŽEM

THIS
MAN

xyz

Pro Jesseho.

*Děkuji ti, že jsi infiltroval mou mysl
svým dokonalým bláznovstvím.*

A pro Saru Burchovou.

*Navždy zůstaneš v našich srdcích.
Tahle je pro tebe.*

1

Dusot mých nohou na běžeckém pásu je rytmický a uklidňující. Zvuk písničky „Believer“ od Imagine Dragons na iPhoneu přehlušuje tep, který mi pulzuje v uších. Bušení srdce mi říká, že žiju. Ne že bych potřeboval běžet bůhvíjak dlouho, aby mi začalo bušit.

Moje tempo se zvyšuje, běh se mění ve sprint a můj dech začíná těžknout. Po holé hrudi mi stéká pot a já hypnotizuju hodiny na opačném konci tělocvičny a tlačím vteřinovou ručičku, která se vleče po ciferníku. *Ještě dvě minuty. Udrž to tempo ještě dvě minuty.*

Přesto, když daný čas uběhne a stroj automaticky začne zpomalovat, mé nohy neuposlechnou. Bouchnu rukou do tlačítka, abych znovu zvýšil rychlost. Moje ego mi ještě nedovolí skončit. Ještě jednu míli. Zesiluju muziku a sprintuju dál, vytrvale nechávám proudit vzduch nosem a hrubě si otírám pot, který se mi řine z čela. Kontroluju displej běžeckého pásu, abych si ověřil uběhnutou vzdálenost. Patnáct mil. To stačí.

Praštím do tlačítka a nechám mašinu běžet na pozvolný výklus. Přitom si vyndám sluchátka z uší a popadnu tričko, abych si otřel mokré obličej.

„Včera jsi to zvládnul rychleji, ty tvrdohlavý mezku.“

Pomalů zastavuju, opírám se rukama o madla a skláním hlavu, abych si srovnal dech. „Jdi do prdele,“ podaří se mi sípavě vydechnout, než se otočím na jednoho ze svých nejdávnějších přátel. Johnův namyšlený úsměv, ten, při kterém naplno vystaví na odiv svůj zlatý zub, ve mně vyvolává chuť mu ho vyrazit.

Tiše a zhluboka se zasměje a hodí mi ručník na hrud'. „Takže ses s tím ještě nesmířil?“

Slezu z běžeckého pásu, otřu si zpocený hrudník a ručník mu vrátím. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš.“ Lžu. Vím přesně, o čem ten bastard mluví, a je mi sakra špatně z toho, jak se kvůli tomu rozčiluju. Ani nevím, jak se to stalo – kam se ten čas poděl. Protože, pánbůh se mnou a zlý pryč, o víkendu mi bude pade. Padesát zsranejch let. Vždycky, když si na to vzpomenu, moje ego se o něco víc scvrkne.

Vydám se k chladicímu boxu a John mě následuje. „Padesátka ti sekne.“

Převracím oči v sloup, беру kelímek a strkám ho pod kohoutek. „Chtěl jsi něco?“

Ze zadu se ozve další mírné uchechtnutí. Kopnu do sebe vodu a otočím se k tomu arogantnímu parchantovi čelem. Nevím, co ho na tom tak pobavilo. Johnovi pomalů táhne na šedesát, i když byste to do něj neřekli. Pořád je v parádní formě, ne že bych to před ním někdy přiznal.

„Ty nový posilovací mašiny dorazí později.“

„Zvládneš se o to postarat?“ ptám se a dolévám si kelímek.

„Bez obav.“

„Díky.“ Rozhlížím se prostorem posilovny, která se nachází v jednom z pater mého fitness klubu. Žije to tu hudbou, potem a bušícími

srdci. Sálem duní „Daylight“ od Disciples, v žilách tu pumpuje adrenalin a všude kolem zaznívají povzbuzující výkřiky. Ukazuje se, že mi přece jen chybělo vlastnit klub. Nepostrádal jsem sex a požitkářství Panského sídla, ale komunitu, společenské styky a každodenní chod podniku. Tak jsem si otevřel nový. Tenhle není tak tajný, ale pořád je dost exkluzivní. Klub Fitness & Spa Jesseho Warda se od svého otevření před šesti lety slušně rozrostl.

„Kde je Ava?“

Než se odklání pryč, vezme mi John z ruky prázdný kelímek a hodí ho do koše. „V kanceláři.“

V kanceláři? Po tváři se mi rozlije úsměv, s nímž vyrazím napříč tělocvičnou. Znovu mi stoupá tlak, jenže tentokrát v šortkách.

S jasným záměrem zrychlím a vpadnu do kanceláře... a zarazím se, když zjistím, že je prázdná. Zamračím se do pustého prostoru, vytáhnou z kapsy telefon, a než se doploužím ke stolu, vytočím její číslo.

„Ahoj,“ ozve se trochu podrážděně.

Neptám se, proč tady není. V tuhle chvíli mě to fakt nezajímá. „Kde jsi?“ Sednu si na židli u jejího stolu.

„V lázních.“

„Máš tři vteřiny na to, abys pohnula zadkem k sobě do kanceláře,“ oznámím jí a cuknou mi koutky, když zaslechnu, jak zalapá po dechu.

„Jsem až na druhém konci klubu.“

Sám pro sebe si pokrčím rameny. „Tři,“ zašeptám, položím si nohy na stůl a udělám si pohodlí.

„Jesse, já se tady snažím vyřešit spor mezi zaměstnanci.“

„No a co? Dva.“

„Do prdele.“

Podrážděně stisknu čelist. „To si odpýkáš. Jedna.“ Ve sluchátku zaslechnu zvuk jejích spěšných kroků a po tváři mi přeběhne vítězoslavný úsměv. „Tik, tak,“ odpočítávám nenuceně a sáhnu dolů, abych si upravit rostoucí erekci.

„Jsme v práci.“

Uchechtnu se. „Kdykoli, kdekoli.“ Ona ví, o čem mluvím.

„Jste velmi náročný, Jesse Warde.“ Chraplavost jejího hlasu mě přiměje k hlubokému a pozvolnému nádechu. Ano, občas mi proklouzne mezi prsty, ale jindy mi vběhne do náruče. Jako třeba teď. Když ví, že jsem při chuti a čekám na ni v kanceláři.

Očima střelím po dveřích a pocítím příval energie. *Tak pojď, zlato.* Slyším ji, jak se žene chodbou ke kanceláři. A pak se ty dveře otevřou.

A za nimi stojí ona. Moje nádherná žena. Vypadá přesně tak jako v ten den, kdy jsem ji poznal. Sexy. Krásná. Dokonalá kombinace elegance a drzosti. „Nula, zlato,“ zamumlám, ukončím náš hovor a odhodím telefon na stůl.

S úsměvem si prohlédnu každý zatraceně bezchybný centimetr jejího těla a po páteři mi přeběhne známé chvění. Sleduju, jak pokládá ruku na rám dveří, opírá se o něj a s očima plnými chuti si skousne ret. Má radost, že mě vidí. Svého manžela. Muže, kterého miluje. „Jak ses dneska měl?“ zeptá se.

„Hned je to lepší,“ přiznávám. „Myslíš, že by to šlo ještě vylepšit?“

Její lačný pohled mě pohltní. Miluju to. Taky se mi líbí, jak nedokáže ovládnout svou touhu mě neustále okukovat. Já vím, že mi tenhle víkend bude padesát. A co má být? Pořád na to mám. Okamžitě si připadám jako bůh, za kterého mě odjakživa považuje.

Bůh, o kterém *vím*, že jím jsem. „Tak co?“ pobídnu ji, přestože ví, že na tuhle otázku existuje jen jedna správná odpověď.

Pokrčí rameny a zatváří se nezúčastněně. Vyložená ztráta jejího času. A mého taky.

„Nehraj si se mnou, dámo.“

„Ty přece naše hry miluješ.“

„Ne tak moc, jako když se do tebe ponořím až po okraj.“ Spustím nohy ze stolu a postavím se. „Mrháš drahocenným časem. Pojď sem.“

„Pojď si pro mě.“ Zavře za sebou a otočí klíčem, zatímco já se k ní blížím a sleduju, jak se její oči s každým mým krokem o něco víc rozjasňují. Její tělo se napíná, připravuje se na můj útok. Každé mé nervové zakončení ožívá a volá po ní. Bleskový předklon a chňapnutí – a vracím se ke stolu i s jejím tělem přehozeným přes rameno.

Se smíchem mi strčí ruce za okraj šortek a zmáčkne mi zadek v dlaních. Stiskne ho a zaryje mi nehty do masa. „Jsi celý zpocený.“

Položím ji na stůl, vzepřu se nad ní a jednou rukou si ji přidržím na místě. Druhou jí hrnu šaty nahoru, zatímco ona se pode mnou vzdorovitě kroutí. A hlavně zbytečně. „Přestaň se mnou bojovat, zlaté,“ napomenu ji, přetáhnu jí šaty přes hlavu a odhodím je stranou. Pak se přesunu ke kalhotkám. Usměju se nad krajkou, která ji přede mnou halí, skloním se a sevřu okraj látky v zubech.

„Jesse!“ vykřikne, zazmítá hlavou ze strany na stranu a zacuká sebou.

Tiše se zasměju. Tahle mocenská hra se nikdy neomrzí. „Kdo z nás má moc?“ zeptám se, strhnu jí látku z pasu a vyplivnu ji.

„Ty, ty zatracenej maniaku!“

„Dávej si pozor na pusu!“ Stáhnou jí košíčky podprsenky a shrnu si šortky na stehna, čímž uvolním svou napnutou erekci.

Posadí se, zvedne ke mně ztěžklý pohled a chytí mě do ruky. Sevrhe mě v dlani a nekompromisně mě skrz ni protáhne. Propnu se v bocích. Pocit její teplé dlaně obepínající mé tělo je dechberoucí.

„Kurva, Avo,“ vymáčknu ze sebe, opřu se jí rukama o ramena a skloním bradu k hrudi. „Když se mě dotýkáš, mám pocit, že bych dokázal lámat skály.“ Jsem si jistý, že bych dokázal *cokoli*. Jsem nepřemožitelný, nezničitelný. A zároveň neskutečně zranitelný.

Klesne zpátky na stůl a prohne se do oblouku. Její dech je mělký a obličej vlhký a zarudlý. Je to pohled pro bohy a zvuky, které přitom vydává, jsou magické. „Vem si mě,“ dožaduje se netrpělivě a dychtivě. „Prosím, ošukej mě.“

„Nemluv sprostě, Avo,“ upozorním ji, chytím ji pod koleny a šklubnu s ní dopředu. „Mám v úmyslu tě ošukat, ženská. Tvrdě. Rychle.“

Nádherné teplo jejího klína mě přitahuje jako magnet. Sílí ve mně spalující touha. „Ježíši, zlato.“ Ohnu se a políbím ji na bradavky, než se postavím a nemilosrdně se do ní vmáčknu. V šoku vykřikne a já se lapavě nadechnu. Pořád je to stejná slast jako poprvé.

Zvedne ruce nad hlavu, aby se zachytila hrany stolu. „Bože!“

Zatnu zuby, stáhnou se a vyrazím vpřed. Drsně.

„Jesse!“

„Líbí se vám to, dámo?“

„Silněji,“ žádá s divokýma očima. „Připomeň mi to.“

„Co?“

„Cokoli.“ Propne se v bocích a pobídne mě. „Ukaž mi, kdo z nás má moc.“

S širokým a spokojeným úsměvem sleduju, jak čeká, až udělám, co mi nařídila. Ale já to neudělám. Ne, dokud neřekne ta dvě kou-

zelná slova. Přestávám se hýbat, strnule znehybním zabořený hluboko v jejím teple a čekám. „Řekni to,“ vydechnu, nakloním se nad ni a políbím ji do koutku úst. „Dej mi, co chci, a já ti dám, co chceš *ty*.“

Pootočí obličej a opětuje můj polibek. „Miluju tě,“ zamumlá přes naše svíjející se jazyky. „Tak moc.“

Usměju se jí do rtů a pomalu z ní vycouvám. „Tak se připrav, kotě.“

Poslechně a celá ztuhne. Neváhám. S ní nikdy. Začnu ji píchat takovou silou, že z ní vyrazím jeden výkřik za druhým. A to je pro mé uši jako hudba. Ale já chci i vidět, jak moc mě chce, a tak se stáhnou, položím jí dlaně na kolena, zatlačím jí nohy dozadu a úplně odhalím její lesklý klín. Doslova pulzuje. „Zatraceně krásná,“ zašeptám v úžas. Pomalu do ní znovu vstupuju, s hlavou zakloněnou nacházím svoje tempo, přirážím, nořím se hluboko a kroutím se v bocích. „No tak, zlato,“ vydechnu. Pomalu se začínám potit. „Udělej se.“

Další výkřiky. Další lapání po dechu. Moje smysly se ocitají v chaotickém víru. Krev, která se mi hrne do rozkroku, mě málem srazí na kolena, a s každým prudkým pohybem mé sevření Aviných nohou sílí. Vnímám známky jejího blížícího se orgasmu: široké rozzářené oči a prsty zatínající se do dřeva. Vrcholí, a jediný pohled na její úžasná prsa mě semele zároveň s ní. Můj trup se napíná a svírá v křeči a mým tělem se žene rázová vlna rozkoše. Je to síla. Má to grády. Překotně vrcholím, a přitom se třesu jako list, zatímco Ava sténá do rytmu našich pohybů a moje prsty se jí zatínají do kolen. Ach. Můj. Bože.

„Sakra,“ vydechne, když se uvolní, otočí hlavu na stranu a zavře oči. „Krucí, Jesse.“

Pustím jí kolena a zhroutím se na ni, ale dávám si pozor, abych zůstal zaklesnutý hluboko v jejím nitru a mohl si vychutnávat pra-

videlné stahy jejího lůna kolem mého tepajícího péra. „Dávej,“ vydechnu. „Si.“ Políbím ji na zpocenou tvář a klesnu na ni celou svou váhou. „Pozor.“ Vydechnu „Na pus.“

„Jsi dobrý.“

„Já vím.“

„Jsi umíněný.“

„Já vím.“

„Miluju tě.“

Schoulím se do ohbí jejího krku a hlesnu. „Já vím.“

Obejme mě a pevně mě k sobě přitiskne. Sem patřím. Cítím, jak se ve mně probouzí pocit spokojenosti. „Musím jít vyzvednout děti ze školy.“

„Hmm...“ Nedokážu se přimět k mluvení, natož k pohybu. A pak se ozve zaklepání na dveře a já se s brucením líně odlepím od jejího stolu. „Zítra ve stejnou dobu?“

S uchechtnutím se zvedne a začne se upravovat. Můj úšklebek roste s každým kouskem kůže, který pomalu zahaluje. „Hned tam budu,“ zavolá ke dveřím a přetáhne si šaty přes hlavu.

Nasoukám se do šortek a posadím se na gauč na opačné straně místnosti. „Už jsi byla.“

Zakoulí očima nad mým drzým úsměvem a vyrazí ke dveřím. Než sáhne na kliku, spěšně si prohrábne vlasy. Ztrácí čas. Tváře jí jenom hoří a celkově je na první pohled jasné, že si právě zašukala. Otevře dveře a já hned poznám, kdo za nimi stojí, protože si všimnu, jak se manželčina ramena zvednou a napnou.

„Cherry,“ řekne Ava úsečně, otočí se na podpatku a zamíří zpátky ke svému stolu. Cestou po mně šlehne pohledem, který mi potvrdí to, co už vím. Nemá Cherry ráda.

Podle mé ženy po mně ta ženská jede. Nevím, co na tom Avu překvapuje. Každá ženská po mně jede. „Právě se chystám vyzvednout dvojčata.“ Ava popadne tašku a pověsí si ji na rameno. „Co se děje?“

Cherry sebejistě vkročí do kanceláře a položí na Avin stůl složku. Blondaté vlasy má pevně vyčesané do vysokého drdolu a její bílá halenka má podle mého názoru až příliš mnoho rozepnutých knoflíčků. Ne že bych se tam podíval schválně. Jen si toho nejde nevšimnout.

„Členské záznamy, o které jste žádala.“

„Skvělé. Zítra se na ně podívám.“ Ava zamíří ke dveřím a vrhne pohled k pohovce, na které se rozvaluju. „Doprovodíš mě ven.“ Není to otázka.

Usměju se. Moje žena má majetnické sklony. Vstanu z gauče, vracím se k Avinu stolu pro triko a cestou ke dveřím si ho oblékám. Neunikne mi Cherryin obdivný pohled, když si ho stahuju dolů přes trup, a neunikne ani mé manželce.

„Pojďme,“ pobídnu Avu a vykročím dřív, než vystrčí drápky.

„Líbíš se jí,“ zabručí a ovine mi ruku kolem pasu. „Kdyby nebyla tak dobrá v práci a já ji tolik nepotřebovala, už by byla pryč.“

Zasměju se. „Neudělala nic špatného.“

„Ale ano, udělala. Dívá se na tebe.“

Prívinu si ji k sobě. „Nemůžeš náš personál trestat za to, že se na mě dívá.“

„Co bys dělal, kdyby se na mě takhle díval někdo ze zaměstnanců?“

Horko. Okamžitě mi koluje v žilách a není to ten uspokojivý druh. Automaticky zavrčím a ona se ode mě pod schody vedoucími k recepci odtáhne.

„Na to zapomeň, dámo.“ Trhnu s ní zpátky k sobě a znovu ji obejmú. „Neříkej kraviny, který mě dokážou dohnat k nepřičetnosti.“ Přitisknu své rty na její a na pár okamžiků si je přivlastním. „Uvidíme se doma.“ Kousnu ji do rtu, odlepím se od ní a s úsměvem sleduju její očividné omámení. Zapomněla, kam má namířeno. „Jedeš vyzvednout děti,“ připomenu jí.

Potřese hlavou a rozhlédne se po recepci. Nikdo jí nevěnuje pozornost. Všichni vědí, jak to mezi námi je. Tohle už není normální jenom pro nás, je to normální i pro naše zaměstnance. Musí se s tím smířit, pokud si chtějí udržet práci.

Moje žena odchází a já začínám odpočítávat minuty, než budu moci jít domů a obejmout naše děti.

2

Když vjíždím na své Ducati po dlouhé příjezdové cestě k našemu malému sídlu, pohlcuje mě klid. Avino auto stojí na obvyklém místě, kufr je otevřený. Zastavuju vedle jejího Mini, sundám si helmu a prohlédnu si nevzhledné vozidlo. Černý lak působí zašedle, omšele a staře. „Na bílé by ten prach nebyl vidět,“ zamumlám si pro sebe. „A do Range Roveru se vejde víc nákupních tašek.“

Možná jsem jí kdysi vnutil to největší a nejodolnější fáro, ale nakonec mě ukecala a vyškemrala si zpátky své věrné Mini.

Když se objeví ve vchodových dveřích a spatří mě stát u motorky, její chůze zvládní. Se zadkem opřeným o sedadlo zachytím její tmavě čokoládový pohled, opřu si helmu o klín a překřížím nohy v kotnících. Není tohle to úplně nejlepší přivítání, jaké si chlap může přát? Dávám si načas a náležitě si pohled na ni vychutnávám. Pořád je na ní vidět, že si před chvilkou vzrsla. „Má paní,“ řeknu a můj hlas automaticky zdrsní.

Přehodí si vlasy přes rameno. „Můj pane.“

Nutkavě přešlápnu a upravím si rostoucí erekci pod poklopem kožených kalhot. Její potutelný úsměv mi napovídá, že moc dobře

ví o aktivitě, kterou tam dole vyvolala, a já se na okamžik znovu zamyslím, jak se asi moje žena cítí, když ví, že na mě má i po dvanácti letech od našeho seznámení tak hluboký vliv. Prostě se jí nemůžu nabažít.

S pohledem upřeným na mě pomalu sejde po schodech a pokračuje až ke kufru auta. Natáhne se dovnitř, čímž mě upozorní na křivku svého zadku, a vyloví odtamtud tašku z Tesca. „Postav tu tašku,“ řeknu jí.

„Přestaň být tak panovačný,“ předstírá povzdech. Pak se otočí na patě, zhoupne boky a s nákupní taškou zavěšenou na prstech začne stoupat po schodech nahoru. „Musím nakrmit tvoje děti.“

„A já musím uspokojit svoje potřeby, dámo,“ zavolám, odložím helmu na sedadlo motorky a vydám se za ní. „Avo!“

Než projde dveřmi, zaslechnu její smích, a když dorazím do kuchyně, najdu ji stát s taškou u nohou. Zastavím a sleduju, jak se pomalu a svůdně sklání a vytahuje z ní nákup. Zazubím se, když na mě drze povytáhne obočí a koketně přede mnou prezentuje dvě sklenice arašídového másla. „Možná ti dovolím, abys ho ze mě olízal.“

„Možná mi to dovolíš?“ zasměju se pobaven její upejpavostí. „Avo, jsi za mě vdaná už přes deset let. To ses ještě nepoučila?“

„Jsem to já, kdo tady má moc,“ zašeptá, postaví sklenice na pracovní desku a našpulí plné rty.

Musím se předklonit, aby mi péro neroztrhlo poklopec. „Avo, pokud teď není vhodná chvíle, abych tě ohnul přes linku a ošukal do bezvědomí, tak mě neprovokuj.“ Sakra, od té doby, co se nám narodila dvojčata, si musím dávat pozor, kde na to vlítneme. Moje pevná vůle se vyčerpává. Možná je to mým věkem. Rychle tu myšlenku zaplaším, než mi stihne zkazit náladu.

„Musíš si promluvit s Maddie,“ podotkne zničehonic Ava.

Uchechtnu se. Ne. V žádném případě, protože přesně vím, o čem si chce moje jedenáctiletá dcera promluvit. „Nebudu to znovu rozebírat, Avo. Konec.“

„Musíš se s ní naučit vycházet dřív, než nás rozvede.“

„Já s ní vycházím,“ zaprskám rozhořčeně.

„Zavřít ji do jejího pokoje ještě neznamená, že s ní umíš vycházet.“

Zamračím se. „Nepřeháněj.“

Ava se zasměje. Její smích zní přezíravě. Měla by zařadit zpátečku, jinak to skončí odvetným šukáním. „Tím jsi jí vyhrožoval celkem nedávno, pokud si vzpomínám.“

Nechápu, proč jí to musím snad postě vysvětlovat. „Avo, měla na sobě džínové šortky, které by se možná hodily pro panenku Barbie. A chtěla si je vzít na školní večírek?!“ Při té představě se zasměju. „Ani náhodou. Jen přes mou mrtvolu.“

Moje žena protočí oči. „Nebyly zas tak hrozné.“

„Je jí jedenáct!“

„Stává se z ní slečna.“

„Stává se z ní osina v mém zadku, to je to, co se z ní stává.“ A pořádná.

„To už přeháníš, Jesse.“

Přeháníš? To určitě. „Avo, minulý týden, když jsem ji vyzvedával, cestou od školní brány k mému autu nad ní prakticky slintal nějaký skřetí úchyl.“ Cítím, jak se mi začíná vařit krev v žilách, jen si na ten incident vzpomenu. Kdyby mě ta blbá dopravní hlídka nevykázala ze zákazu zastavení, byl bych venku z auta a na druhé straně silnice natotata.

Zaculí se na mě. „Skřetí úchyl?“

„Jo. Má štěstí, že jsem mu nezaříznul trenky do půlky zad, aby přestal okukovat moji dceru.“

„A kolik bylo tomu skřetímu úchylovi?“

„Co já vím?“ odbydu její otázku, protože přesně vím, kam směřuje.

„Já ano,“ znovu zasměje, napůl pobaveně, napůl podrážděně. „Je mu jedenáct, Jesse. Stejně jako Maddie. Jmenuje se Kyle a chodí s Maddie do třídy. Zakoukal se do ní, to je všechno.“

Odfrknu si a zaměřím k lednici. „Je to úchyl,“ prohlásím neoblomně, abych ji odradil od další diskuse, a pustím se do hledání arašídového másla Sun-Pat v horní přihrádce. Jako bych neznal svou vzdorovitou pokušitelku. Pochopitelně jsem ji ani trochu neodradil.

„Jacob se taky zakoukal do jedné holky,“ pokračuje, jako by nic. Otočím se a zahlédnu, jak sbírá z pultu sklenice s burákovým máslem a přechází ke spíži. Můj syn je zamilovaný? Jediná jeho láska, o které vím, je láska k fotbalu. Ten kluk je do něj blázen. „Dělá to z *tvého* kluka úchyla?“

S úšklebkem se otočím zpátky k lednici, abych v ní našel to, co mi spraví náladu. „Proč to děláš?“

„Protože naše děti dospívají a ty jim to musíš umožnit. Maddie půjde na školní večírek a ty jí nebudeš dělat garde. Jak by asi vypadala, kdyby s sebou přivedla tátu?“

„Beze mě tam rozhodně nepůjde,“ odseknou a zabouchnu lednici. „Kde je sakra Sun-Pat?“ Když se otočím, všimnu si, že tam moje žena stojí s vědoucně povytaženým obočím a v ruce drží ještě neotevřenou sklenici mé oblíbené pochoutky.

Aniž bych poděkoval, vyškrubnu jí burákové máslo z ruky a odšroubuj víčko. Prstem zajedu dovnitř, otřu ho o okraj a strčím si pořádné sousto do pusy, aniž bych se přestal mračit na svou ženu, která nesouhlasně potřásá hlavou. Ať si kroutí hlavou, jak chce. Moje dcera beze mě na školní večírek nepůjde a rozhodně tam nepůjde v těch džínových kraťasech.

„Kde je vlastně Maddie?“ zeptám se Aviných zad a nenechám si ujít příležitost vychutnat si pohled na její zadek. Skvělý zadek. Mám chuť se do něj zakousnout.

„Čeká, až se táta vrátí domů, aby mu mohla mazat med kolem pusy.“

„Proč by to dělala?“

„Tatínku!“ Maddiino nadšené vypísknutí – naprosto falešně nadšené, nutno podotknout – zarazí můj výslech. Ale ne. Řekla mi *tatínku*. Ne *tati*. A já vím, že použije štěněčí oči.

Udělám to nejmoudřejší, co můžu. Odložím arašídové máslo, a aniž bych navázal oční kontakt, vyrazím z kuchyně. Jinak budu v prdeli. Totálně v prdeli.

„Musím se převléct.“ Rázuju ven ze dveří a slyším, jak mě Maddie pronásleduje.

„Tati, počkej!“

„Ještě mám něco na práci,“ houknu přes rameno, když vybíhám schody, ale stejně zahlédnu, jak jí dlouhé čokoládové vlasy poskakují po ramenou, když mě pronásleduje. „Promluv si s mámou.“

„Máma říká, že si musím promluvit s tebou!“

Sotva dojdu nahoru, ucítím, jak se mi něco sevře kolem kotníku. „Sakra!“ Ztratím rovnováhu, zakopnu o horní schod a zřítím se na koberec.

„Tati, dávej si pozor na pusu!“

„Maddie, proboha!“

„Tak přede mnou neutíkej a postav se čelem ke svým povinnostem.“

„Co prosím?“ Převalím se na záda a posadím se. Moje holčička leží na posledních schodech schodiště a její malá ruka je stále ovinutá kolem mého kotníku, hlavu má zakloněnou a dívá se na mě. Už umí tu věc s řasami, ta malá mrška. „Mým povinností?“

„Ano.“ Pustí mě a zvedne se na nohy a já jen tak mimochodem zaregistruju, že má na sobě džíny a svetr. Džíny s dlouhými nohavicemi a svetr s dlouhými rukávy. To by mě mělo potěšit, ale bohužel nepotěší. Protože moje malá dcerka je pěkně rtuťovitá, a když chce, dokáže být pěkná osina v zadku. Vlastně pořád. Přesně jako teď, když vím, že je zahalená od hlavy k patě jenom proto, aby mi, slovy její matky, mazala med kolem pusy. Ale to se přepočítala.

Maddie si povzdechne a zavrtí hlavou. „Tati –“

„Aha, takže teď jsem *táta*, jo?“

Sevře čelist a podívá se na mě způsobem, kterému může konkurovat pouze její matka. Jako by mi svým pohledem dokázala ufíknout koule. „To není fér! Všechny moje kamarádky tam jdou a jejich rodičům to nevadí. Proč zrovna ty musíš zkazit každou zábavu?“

„Protože tě miluju,“ zamumlám a postavím se na nohy. „Protože vím, že tam venku čeká pár pitomých floutků, kteří tě budou chtít líbat.“ Co to kurva říkám? To, že by tahle holka nejspíš každému takovému s chutí nakopala zadek, a nejspíš líp, než bych to dokázal *já*, je vedlejší. Mým posláním je chránit ji.

„A pak mě pronásledovat,“ opáčí tónem, z něhož mě zamrazí.

„Jak to myslíš?“ Nelíbí se mi její samolibý výraz. Pohled, který naznačuje, že na mě má nějaký kompro. Přimhouřím oči a čekám, co z ní vyleze.

„Jako jsi ty pronásledoval mámu.“

Zalapám po dechu. „Já jsem tvou mámu nepronásledoval. Já jsem ji dobýval.“

„Říkala, že to vyjde nastejno, zvlášť, když tě pronásleduje Jesse Ward.“

„To... ne... ona...“ Zafuním, otočím se a zamířím do naší ložnice. S jedenáctiletou se hádat nebudu. „Tvoji mámě se moje pronásledování líbilo,“ odseknu přes rameno.

„Říkal jsi, že jsi ji nepronásledoval.“

„A tys říkala, že to vyjde nastejno.“ Zabouchnu za sebou dveře šatny a stáhnou si tričko přes hlavu. „Ta holka mě jednou zabije,“ zamumlám a hodím ho do koše na prádlo.

Maddie vpadne dovnitř a moje ruce se zastaví na poklopci kožených kalhot. „Půjdu na ten večírek bez tebe a vezmu si, co budu chtít.“

„Nikam nejdeš.“ Jen tak tak se mi podaří spolknout sprosté slovo. „A basta.“

„Ty jsi tak zlý!“ zaječí a tváře jí zrudnou vztekem.

„Já vím!“ Strčím ruce za pas kalhot s úmyslem je stáhnout dolů. „Nechceš zmizet? Protože za chvíli budu nahý.“

Její hezká tvářička se zkříví naprostým znechucením. „Fuuj.“ Spěšně odchází a já zírám na svůj trup. *Fuj?* Jak jako *fuj?* Možná mi táhne na padesát, ale pořád jsem v parádní kondici. Zeptejte se mé ženy. A všech ostatních žen na světě. *Fuj?*

Shodím ze sebe kalhoty a vrhnu se k zemi, abych udělal padesát kliků. Vřím přitom a nadávám. Měl jsem zůstat ve fitku.

Když si natáhnu čisté šortky a vydám se zpátky do přízemí, všimnu si komínku čistého prádla na posteli. Udělám to, co by udělal každý slušný manžel: vezmu ho a vrátím se do šatny, abych prádlo uklidil. Ukládám si ponožky a boxerky do příslušných zásuvek a v ruce mi zůstane hromádka Aviných kalhotek. Usměju se na záplavu krajek. Nedokážu odolat nutkání, zvednu si je k nosu a vdechnu čistotu prádla obohacenou Avinou osobitou vůní. S mručením zavřu oči; už plánuju dnešní intimní chvíle. V nepříliš vzdálené budoucnosti vidím přesvědčovací šukání. Přesvědčím totiž svou ženu, že by bylo nanejvýš nerozumné, kdybychom Maddie nechali jít na školní večírek bez doprovodu.

„Tati?“

Otočím se a zjistím, že ve dveřích postává Jacob. V jeho pohledném obličejí zahlédnu mírné znepokojení. „Jé, ahoj.“ Rychle se odlepím od krajek a rozpačitě se usměju.

„Ty čicháš k máminým kalhotkám?“

Zasměju se jako idiot a ucítím, jak mi do tváří stoupá horko. Naše děti nejspíš na moje ego zvysoka kašlou. „Jen kontroluju, jestli jsou vyprané,“ vymlouvám se zády k němu a otevírám Avin šuplík s kalhotkami.

„Někdy jsi divný, tati,“ povzdechne si a já zahanbeně zkrívím obličej, ale můj škleb se mění v údiv, když si všimnu věci v rohu Avina šuplíku. Problém není v tom, *co* tam je. Jde o to, že je to v jiném rohu než dnes ráno. Zamračím se na diamanty zdobený vibrátor neboli Zbraň hromadného ničení, jak mu s oblibou říká moje žena, a pomalu šuplík zavřu. Nemýlí se. Ta zbraň *opravdu* ničí. Ničí moje těžce zkoušený ego. Ona ho používala beze mě? Dopřála své potěšení hloupému stroji?

Odložím svou zášť stranou, aspoň pro tuhle chvíli, a otočím se ke svému synkovi. „O co jde, mladý muži?“ zeptám se, dojdou k němu, vezmu ho kolem ramen a nasměřuju nás ven z šatny.

„Jeden z kámošů ze školy, Sonny, mě pozval, abych šel s ním a jeho rodiči na Old Trafford kouknout na United. Hrají s Arsenalem. Můžu jít?“

Pousměju se a podívám se na Jacoba, který na mě vrhne pohled plný naděje a lehkých obav. Ví, co se mu honí hlavou. Myslí si, že fotbal je *naše* věc a že by se mi nemuselo líbit, když na něj půjde s někým jiným. Beru ho na tréninky, sleduju každý zápas, během fotbalové sezony si každý měsíc udělám čas na den pro chlapy, jen já a on. Prostě klučíčí věci, kde nás neštvoří žádné ženské. „Jasně, že můžeš.“

„Díky, tati.“

Nakloním se a zabořím obličej do jeho tmavě blondaté kštiny. Tohle je můj kluk. Můj úžasný, pohodový kluk. „Jo, hele,“ řeknu a uvolním svoje sevření, když si na něco vzpomenu. „Máma se zmínila o nějaké holce.“ Tázavě zvednu obočí. Jacob protočí oči a zamíří do svého pokoje.

„Žádnou nemám, a i kdyby, tak bych to mámě neřekl.“

Ušklíbnu se. „Hraješ to na pohodu, co?“ To je můj kluk.

„Myslíš, jako jsi to měl ty s mámou?“ Otočí se a přistihne mě, jak se mračím. A znovu zavrtí hlavou. „Jdu si vyleštit trofeje.“ Zmizí k sobě a mě nechá civět na chodbě.

Vydám se zpátky k šatně, popadnu vibrátor a vyrazím s ním ven z ložnice. Rychlá kontrola Maddiina pokoje mi prozradí, že trucuje na posteli a dobrou hodinu se bude dusit ve své náladě. Pohled do Jacobova pokoje mi potvrdí, že už má nachystané fotbalové trofeje a bude je leštit nejmíň dvě hodiny.

Spěchám dolů a šermuju před sebou Aviným vibrátorem jako mečem. „Kolikrát to ještě budeme muset probírat?“ zabručím, když vejdu do kuchyně. „Veškeré tvoje potěšení si nárokuju já.“

Prudce se zastavím, když zjistím, že moje žena není sama. A do prdele.

„Elizabeth!“ vyjeknu s rukou zamrzlou ve vzduchu.

„Ach... můj... Bože,“ vydechne jmenovaná a tázavě se podívá na Avu. Obličej mé ženy je předobrazem zděšení.

„Ehm...“ Robertek se v mé ruce zatřpytí a já ho spěšně schovám za záda. „Tebe vždycky tak rád vidím, máti.“

Elizabeth si povzdechne, otočí se k dceři a políbí ji na tvář. „Než se příště zastavím, zavolám, miláčku.“

„Dobrý nápad,“ zamumlá Ava a zděšený výraz v jejím obličejí se mění v jiný, kterým mi naznačuje, že si to vypiju. Můj idiotský úsměv se rozšiřuje.

„Tak já už pojedu. Tvůj otec chce vyzvednout z golfového hřiště.“

Nechápavě zavrtím hlavou a prázdnou rukou mávnu na Avinu matku, která se vydá mým směrem. „Ty se nezdržíš?“ zeptám se ze zdvořilosti. Po všech těch letech máme pořád komplikovaný vztah.

„Nepředstírej, že mě tady chceš.“

Vibrátor za mými zády jako by v mém sevření zapulzoval a připomněl mi, že mám se svou ženou nevyřízené účty. Jenže vzápětí mi ten přístroj někdo vyškubne z ruky.

„Co je to?“ zeptá se Maddie a podrží mohutné šidítka ve vzduchu. Zkoprním a slyším, jak Ava i její matka zalapají po dechu. Můj strnulý stav způsobí, že Maddie dostane šanci prozkoumat svůj nález a stisknout pár tlačítek na rukojeti. Věcička jí v ruce ožije a ona ji s výkřikem upustí na podlahu, kde začne poskakovat kolem našich nohou.

„Co to je?“ vykřikne.

„To je zbraň hromadného ničení!“ vyhrknu bezmyšlenkovitě a honem tu věc odkopnu.

„Co je to zbraň hromadného ničení?“

„Bomba!“ Popadnu Maddie, přehodím si ji přes rameno a kosmickou rychlostí vyrazím z kuchyně.

„Rychle, tati! Než to vybuchne!“

Může mi někdo vysvětlit, jak se do takových situací dostávám? Vybíhám po schodech nahoru a vrážím do Maddiina pokoje, kde ji naučeným pohybem hodím na postel a pak sleduju, jak se hihňá a odhrnuje si vlasy z obličeje. Ty velké, oválné a nádherně tmavé oči si mě najdou a její chichotání se změní v hysterický smích, při kterém se válí na posteli a drží se za břicho.

Zhroutím se vedle ní jako vyčerpaný tatka a přitáhnu si ji k hrudi. „Pojď sem, drobkou,“ vzdychnu a využiju vzácné příležitosti, abych se ke své holčičce přitulil. Uvelebí se a nechá se hýčkat několik krátkých minut, během nichž se ještě občas zachichotá. Když popadne dech, vymaní se z mého objetí, posadí se, zkříží nohy a chvilku se na mě zamyšleně dívá.

„Tatínku, prosím, nech mě jít na ten večírek.“ Prosebně si sepne ruce před obličejem a roztomile našpulí spodní ret. A je to. Jsem v prdeli. „Nechám si od tebe schválit oblečení.“

Povytáhnu obočí, trochu překvapený její ochotou vyjednávat. Zvednu se na lokty a chvíli přemýšlím o jejím návrhu. Chová se rozumně. Měl bych jí vyjít vstříc bez ohledu na to, jak moc mě to šťve. Povzdechnu si a převrátím oči. Tímhle obličejem mě vždycy dostane. „Odvezu tě tam a vyzvednu tě. Nejpozději v deset hodin.“

Vypískne nadšením, vrhne se na mě a povalí mě zpátky na postel.
„Děkuju, tatínku.“

„Teď už můžeš s tím *tatínkem* přestat,“ upozorním ji a využiju další příležitosti k objetí. „A *musíš* zvednout telefon, když ti zavolám, jinak si pro tebe okamžitě dojdu.“

„Nemůžeš mi prostě napsat?“

„Ne.“

„Tak jo,“ ustoupí, protože chápe, že narazila na mou hranici.

„A nezapomeň,“ pokračuju horlivě, abychom si ujasnili pravidla.
„Líbat se s klukem je do jednadvaceti let nezákonné.“

Zasměje se. „Není nezákonné líbat se s klukem, tati.“

„Ale je.“

„Podle skutečného zákona, nebo podle tátova?“

„Podle obou.“

„Ty jsi hrozný.“

„Maddie, chceš jít na ten večírek, nebo ne?“

Sevře rty a dlouze se nadechne. „Líbat se s klukama před jednadvacátým rokem je nezákonné,“ řekne a já ji pobídnu kývnutím hlavy, aby pokračovala. „Podle *skutečného* zákona,“ dodá.

„Hodná holka.“ Políbím ji na čelo a s pocitem uspokojení z dobře vykonané práce se vydám ke dveřím. Vida. Dokážu být rozumný. Nevím, proč si všichni neustále stěžují na mou neochotu se přizpůsobovat. Vždyť se přizpůsobuju každý den svého zatraceného života.

Na chodbě narazím na Jacoba, který vychází ze svého pokoje s tenisovou raketou v ruce. „Kde je Maddie?“ zeptá se.

Vzápětí se objeví jeho sestra s vlastní raketou, teď už převlečená do nějakých směšně malých sportovních šortek a příliš krátkého trička. Oba sbíhají ze schodů. „Budeme na hřišti!“

„Za chvíli jsem u vás,“ houknu jim do zad. „Hned jak se vypořádám s vaší matkou,“ dodám tiše a dojdou ke schodům v naději, že Elizabeth už odjela a já budu moct zjistit, kam se poděl ten pitomý vibrátor.

V polovině schodiště narazím na svou krásnou ženu. V ruce drží zbraň hromadného ničení a tváří se neoblomně. Chce se mnou soutěžit v neoblomnosti? Jako vždy vyhraju.

Zastavím se, ohrnu rty a tiše si zavrčím pod nosem, aniž bych přerušil náš oční kontakt. Jenže to není žádná sranda, když je tak přirozeně krásná. Tak... moje.

V duchu domlouvám svému pérú, aby se chovalo slušně, dokud ho nevypustím. Moc se mi to nedaří, protože se mi začnou napínat šortky, což neunikne Avině pozornosti. Její oči klesnou k mým slabínám a v očích se jí objeví až příliš povědomý chtíč. Jen ať si od toho nic neslibuje. Aspoň prozatím.

„Koukej mi to vysvětlit,“ dožaduju se a dotčeně šťouchnu prstem do té věci, kterou drží v ruce.

Našpulí rty, podívá se na sexuální pomůcku a pak pomalu zvedne své jiskrné oči zpátky ke mně. Nenechá si přitom ujít příležitost olíznout svým pohledem mou holou hrud' a mně znovu zacuká v rozkroku. Potutelně se usměje a v očích se jí zlomyslně zablýskne.

Nenuceně se kolem mě prosmýkne a já se pomalu otočím a následuju ji. Zastaví se u dveří naší ložnice. „Jesse?“ řekne tím tichým, chraplavým hlasem, který mě přivádí k šílenství.

„Ano?“ zareaguju a ostražitě to slovo protáhnu.

Ona znovu našpulí rty a pošle mi vzdušný polibek. „Jdi se vyčpat.“ Vpadne do pokoje a zabouchne za sebou dveře.

Co to sakra je? „Avo!“ vykřiknu a vyrazím za ní. „Dávej si sakra pozor na puslu!“ Beru za kliku a celou svou vahou zatlačím do dveří, ale ty se moc nepohnou. Slyším, jak se směje. Aha, tak ona si chce hrát, jo? Pustím dveře a ustoupím. Svým pohledem bych do nich nejspíš dokázal propálit díru. Zhluboka se nadechnu a dopřeju jí to, co ode mě bezpochyby čeká. „Tři...“, prohlásím chladně.

„Dovnitř tě nepustím.“

„Dva.“

„Zapomeň, Jesse.“

Tohle mě vyloženě dopálí, a tak zabuším na dveře, za nimiž se ozve další potutelné chichotání. Tohle si odskáče. A pořádně. „Jedna!“

„Trhni si, Warde!“

Prudce vydechnu, ustoupím, vyztužím se a zapřu se. „Nula, zlato!“ vykřiknu a ramenem vrazím do dveří. Otevrou se snadno, přesně jak jsem tušil, protože Ava se moudře vzdálila a připravila se na nevyhnutelné. Chytám ji za zápěstí dřív, než ji vůbec napadne utéct. „A mám tě.“ Otočím ji čelem k sobě, hodím si ji přes rameno a odnesu ji k posteli. Přistáváme na ní v klubku končetin a ona je o pár vteřin později nahá. Navzájem se o sebe třeme a můj penis se nedočkavě vzpíná. Vklíním se jí mezi stehna, sevřu jí tváře a přitisknu svůj nos k jejímu. „Mám pro tebe dvě slova.“

„Jaká?“

„*Trest* a *Šukat*.“ Zabořím jí obličej do krku, zakousnu se do něj a ve snaze ochutnat ji olíznu. „Jsi připravená, zlato?“ Zavírám oči v na-prosté blaženosti a čekám na její vzdech a jemné, dráždivé prohnutí boků.

„Chci si nechat zvětšit prsa.“

Prudce otevřu oči a během nanosekundy se odlepím od svého oblíbeného místa na jejím krku. Potřebuju jí vidět do obličeje, abych

mohl odhadnout, jestli si mě dobírá, nebo ne. V naprostém šoku zírám na manželčinu krásu a rychle docházím k závěru, že si mě nedobírá ani náhodou. Nervózně se kouše do rtu a jsem si jistý, že zadržuje dech. Můj pták se scvrkne jako prázdný balonek.

„Co to sakra znamená, Avo?“

„Chci si nechat zvětšit prsa,“ zopakuje tiše.

„Na to zapomeň.“

„Jesse...“

„Ani náhodou.“ Zvednu se na kolena a můj pohled automaticky padne na její prsa. Na prsa, která miluju. Prsa, která mi přinášejí hodiny rozkoše. Měkká prsa. Přirozená prsa. *Moje* prsa, kruci. V duchu zasténám při představě, že na ně někdo vytáhne skalpel. „Jen přes mou mrtvolu,“ ucedím. „Tuhle myšlenku můžeš rovnou pustit z hlavy.“

Sleduje můj pohled ke svým nadržům a sevře je v dlaních. Tentokrát mě pohled na to, jak se dotýká sama sebe, nijak nevzrušuje. Co si sakra myslí? „Potřebují trochu oživit,“ zamyslí se s bradou položenou na hrudi a zaujatě si je prohlíží. „Klesají.“

„Jediná věc, která právě klesla, je můj ocas.“ Ani studená sprcha by neměla větší účinek. „Jak jsem řekl, jen přes mou mrtvolu. Ani potom. Najdu způsob, jak se vrátit k životu, abych ti nasekal na holou. Zapomeň na to, Avo. Jsou moje a já je mám rád taková, jaká jsou.“

„Ty jsi vážně hrozný,“ zamumlá, když se s úšklebkem vydám do koupelny a pustím sprchu. „A jsou to *moje* prsa, ne tvoje.“

To prohlášení mě vrátí zpátky do dveří. Provrtá mě vyzývavým pohledem. Ví, že nevyhraje, ale stejně se o to pokusí a tím mě ještě víc nakrkne. „Jak že je to dlouho, co se známe?“ ptám se.

„Dvanáct let,“ odsekne uštěpačně a já vidím, jak potlačí zakoulení očima.

„V tom případě jsou diskuse o vlastnictví tvých prsou velmi neaktuální. Tuhle maličkost jsme si tehdy vyjasnili během několika týdnů.“

„To tvrdíš ty.“ Sleduju, jak se jí rozšiřuje chřípí. „Třináctý rok by ti mohl přinést smůlu, Warde.“

Překvapeně sebou trhnu. „Co to má sakra znamenat?“

„To má znamenat,“ zaprská, posadí se na posteli a založí si ruce na prsou, „že třináctý rok může být rokem, kdy tě opustím.“

Zděšeně zalapám po dechu, přestože její prsty zamíří rovnou k vlasům a začnou si pohrávat s jednotlivými prameny. Blafuje. Ale na tom nesejde. Měla tu drzost to říct. „Tohle odvoláš.“

„Ne.“

„Avo.“

„Trhni si.“

„Avo!“ Rozhořčeně vyrazím jejím směrem s úmyslem ji usměrnit. Pokusí se utéct. Mohla by mít kilometrový náskok a stejně bych ji dostihl. Vždycky ji doženu. Překotně se škrábe z postele, protože si moc dobře uvědomuje, že to přehnala. Chňapnu ji za kotník, přitáhnou zpátky k sobě a ona zaječí.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ obořím se na ni. Převrátím ji, obkročmo si ji osedlám a jednou rukou jí chytím obě zápěstí nad hlavou.

„Slez ze mě!“

Udělám jedinou věc, která se dá udělat. Podívám se dolů na citlivé místo u jejích boků a nemilosrdně se ušklíbnu.

Ona se zarazí. „Jesse, ne.“

Ignoruju ji a stejně to udělám, zabořím prsty do místa, kde je lechtivá, a pustím se do toho. Hnětu ji a mačkám a celkově to dělám tak nesnesitelné, jak jen to jde.

„Panebože.“ Nasaje vzduch a začne se pode mnou svíjet, vzpínat se a hlasitě protestovat. „Ne! Já se... počůráám...“ Nekontrolovatelně se rozesměje a pak rozčileně vykřikne: „Já se počůráám!“

„Okamžitě to odvolej,“ vyzvu ji, ale nepřestávám. Ať si klidně trochu cvrkně, mně to nevadí. Mezi manželi je to v pohodě.

„Odvolávám!“

„Opouštíš mě, ženo?“ zeptám se znovu a mimořádně silně ji stisknu.

„Nikdy!“ Zalapá po dechu a její tělo se prudce prohne.

„Jsem rád, že jsme si to vyjasnili.“ Pustím ji a ona s rukou mezi nohama vyskočí z postele. „Jen si posluž, dámo.“

Pádí do koupelny. „Ty bastarde!“ Dveře se zabouchnou a já se s potutelným úsměvem vydám za ní, i když ne tak rychle jako ona. Uvnitř ji najdu sedět na záchodě. Ona se na mě zamračí a já se ušklíbnu.

Vlezu do sprchy, začnu si pobrukovat něco od Justina Timberlakea a vymačkám na houbu trochu gelu. „Jaký byl tvůj den, drahá?“ zeptám se.

„Fajn.“ Popadne zubní kartáček, nanese na něj pastu a začne si čistit zuby. „Musím... zítra... jídlo... všichni... narozeniny.“

Přes sklo se na ni nedůvěřivě podívám. „Nechceš mi to říct ještě jednou?“

Vyplivne pastu. „V sobotu se všichni sejdou na tvém narozeninovém grilování.“

„Já žádné narozeninové grilování nepořádám,“ řeknu s naprostou neoblomností a vrátím se k drhnutí svého těla. „Už jsme o tom mluvili.“

„Ale...“

„Žádné ale, Avo. Nebudu slavit...“ Odmlčím se a uvědomím si, že jsem málem porušil své vlastní pravidlo: žádná zmínka o obávaném čísle.

„Slavit to, že ti bude padesát?“ Zavrtí hlavou a strčí si kartáček zpátky do pusy.

Během vtírání šamponu do vlasů se zarazím. „Žádných padesát mi nebude,“ zamumlám a zaslechnu její povzdech. To se jí to mluví. V osmatřiceti je pořád svěží jako květinka. Třicet, kurva, osm! Přesně tolik mi bylo, když jsem ji poznal. To je hrůza, jak rychle ty roky utekly. Jestli těch dalších dvanáct let uteče stejně rychle, bude ze mě co nevidět důchodce. Strachy se mi scvrkne žaludek.

„Pořád jsi pro mě bůh,“ ujistí mě Ava tiše a přitáhne mou pozornost zpátky k sobě. Teď stojí těsně před sprchou a pozorně si mě prohlíží.

„Já vím.“

„A pořád jsi ten nejhezčí muž, jakého jsem kdy viděla.“

„Já vím.“ Pokrčím rameny.

„A pořád šukáš jako bůh na steroidech.“ Přitiskne rty na sklo a políbí ho.

„Jo, já vím.“ Přiložím své rty na stejné místo na druhé straně.

„Tak v čem je problém, můj nádherný bože?“

„V ničem,“ vzdychnu. Jsem hloupý, ale padesát let vyvolává dojem mnohem staršího člověka, než když se řekne devětačtyřicet. Vypnu sprchu, Ava ustoupí, abych mohl vylézt, a podá mi ručník. Otřu se, dojdou k zrcadlu a prohlédnu se v něm od hlavy k patě. Pevné. Všechno je pevné. Dnes stejně pevné jako před dvanácti lety. Můj obličej je se čtyřdenním strništěm pořád stejně drsný a kůže stejně svěží. Popravdě řečeno, nevypadám o moc jinak. Víím to. Je to spíš o psychice. Zasraná *padesátka*.

Pár rukou mě obejme kolem pasu a její nahé tělo se mi vmáčkne do zad. „Jsi krásný a celý můj,“ řekne a tím mě přiměje k úsměvu.

„To je moje hláška.“

Pustí mě, ustoupí stranou a podívá se na mě. „Nepěstuj si kvůli tomu komplexy. Nesluší ti.“

Přikývnu na souhlas a v duchu si vynadám. Co je to se mnou? Vypadám dobře, moje žena je úžasná a moje děti jsou ta nejkrásnější stvoření, jaká jsem kdy spatřil. Jsem ten nejšťastnější chlap na světě. Musím se s tím smířit. Otočím se ke skřínce nad umyvadlem a natáhnu se pro deodorant. Můj pohled upoutá Avino platíčko s pilulkami. „Vzala sis dneska prášek?“ ověřuju si.

„Jé, já zapomněla. Podej je sem.“

„Vážně, Avo?“ Seberu je a strčím jí je do ruky. „Na tohle nezapomínej,“ děsím se.

Ignoruje můj zjevný strach, vyloupne jednu tabletu a zapije ji vodou. „Takže co se týče toho školního večírku...“

„Řekl jsem jí, že může jít,“ zamumlám, než si prohrábnu vlasy a odšourám se zpátky do ložnice. „Ale vezu ji tam a pak ji vyzvednu, a má instrukce zvedat telefon, jinak si pro ni dojdou.“ Natáhnu si boxerky a plesknou gumou o břicho. „Takže můžeš přestat s tím svým otravováním.“

„Já neotravuju,“ ohradí se rozhořčeně.

„Ani bych neřekl.“

„Chceš facku, Warde?“

„Chcete výchovné šukaní, paní Wardová?“ Vyzývavě nakloním hlavu a sleduju, jak se jí do tváří rychle vrací nával touhy. Stačí ten pohled a moje nádobíčko ožívá. Sakra, už zase ji chci.

„Tati!“ Jacobův hlas pronikne do ložnice a můj nástroj touhy se scvrkne na nulu. Ava svěsí ramena, očividně zklamaná, že je další tajné šukání mimo hru. Protože bylo právě přerušeno. „Tati, jdeš hrát?“

„Už jsem na cestě, kámo,“ zavolám a navléknu si trenýrky.

„Kazišuk,“ zabručí Ava a nastaví mi tvář, když k ní přistoupím.

S letmým úsměvem ji políbím a ona mi přitiskne plné rty na ústa.

„Ospalý sex za soumraku u bazénu. Dnes večer?“

Oči se jí rozzáří jako jiskřivé diamanty. „Platí.“

Popadnu tenisky a zamířím ke dveřím. „A až příště použiješ toho robertka beze mě, budeš celý týden bez milování.“

„Cože?“ vyděsí se upřímně.

„Slyšela jsi.“

„Ani ty bys bez něj nedokázal přežít týden, Warde. To bys potrestal víc sebe než mě.“

S úsměvem беру schody po dvou. Má pravdu. „Tak místo toho týden omluvného kouření.“ Avina ústa kolem mého ptáka každý den, dvakrát denně po dobu jednoho týdne, to není představa, která by se dala odmítnout.

„Pro mě za mě.“

Zasměju se a spěchám k tenisovým kurtům.

3

„**H**odně štěstí, milý Jesse! Hodně štěstí, zdraví!“

Zpěv mé nejužší rodiny a přátel stačí k tomu, abych zatoužil vydat se na cestu za klíčem k věčnému mládí. Přes les hořících svíček ani nevidím na svůj zasraný narozeninový dort. Padesát. Jak se to sakra stalo? Padesát! Možná bych mohl zapomenout – bože, jak rád bych zapomněl – ale moje milovaná žena mi to nedovolí, protože kromě toho lesního požáru, který právě zuří na vrcholku mého dortu, jsou po celém domě a zahradě rozvěšené balóny a transparenty, aby mi náhodou neunikl fakt, že jsem starý dědek.

„Nemá někdo po ruce hasicí přístroj?“ zeptám se a nasaju do plic tolik vzduchu, kolik jen dokážu. Budu ho potřebovat.

„Ale ne,“ slyším zděšeně vyhrknout Maddie. „On ten dort od-foukne.“

Převrátím oči a sfouknu svíčky, zatímco se všichni smějí na můj účet. Sam mě poplácá po zádech a zazubí se.

„Nech si ty kecy,“ upozorním ho dřív, než mě můj kamarád stihne obdařit nějakým sarkastickým moudrem. „Ty už taky nejsi nejmladší.“

Zasměje se a potřese hlavou. Přál bych si být ohledně věku stejně sebevědomý jako on. „Pořád jsem o pár let mladší, kámo. S tebou se nemůžu srovnávat.“

„Jdi do prdele.“

„Jesse Warde!“ vykřikne Avina matka, připlácne Maddie ruce na uši a zároveň ostře kývne na svého manžela Josepha, aby se postaral o ty Jacobovy. Tchán se ani neobtěžuje a místo toho s úsměvem plným pýchy prohrábne mému chlapci vlasy. Maddie pokrčí rameny nad babiččiným výchovným manévrem, začne sbírat svíčky z dortu, a přitom je počítá, aby mi přisypala sůl do ran. Dostane se ke třinácti, než zasáhne Kate, která je ve vysokém stupni těhotenství.

Avina nejlepší kamarádka se na moji holčičku usměje a Maddie k ní tázavě vzhledne. „Nebudeme tvého tátu ještě víc trápit,“ poznamená Kate tiše, ale ne tak tiše, abych to přeslechl. Přelétne očima k mým a úsměv, který jsem doteď věnoval jejímu vzdouvajícímu se břichu, opadne, protože ji přistihnu, jak se na mě potutelně culí.

„Tohle je ta nejhorší oslava na světě,“ odfrknu si a s nápadem, že se zpiju do němoty, zamírím do kuchyně. V duchu si za tu myšlenku okamžitě nafackuju. Nic takového se nestane. Otevřu lednici a rychle odšroubuju zátku z piva.

„Zeptal bych se tě, jestli nechceš něco silnějšího, ale vím, že bys odmítnul,“ promluví Sam, který se mezitím zjevil v kuchyni.

Zabouchnu dveře lednice. „Nepokoušej mě.“ Než se k nám připojí Drew, kopnu do sebe druhý hlt. Drewův oblek je tak neposkvrněný, že se v něm nemohl posadit, ohnout, a snad ani pohnout od chvíle, kdy si ho oblékl. „Na grilování je to trochu moc, ne?“ podivím se.

„Jakmile si přestanu vychutnávat tvoje utrpení, chystám se na jistou speciální misi.“ Projde kolem mě k lednici, vytáhne z ní pivo

a cestou dokonale ignoruje můj překvapený výraz. Podívám se na Sama a zjistím, že ten jeho se shoduje s mým.

Speciální mise? „Co může být výjimečnějšího než podpořit svého kamaráda na jeho padesátinách?“ Přiblížím láhev ke rtům a sleduju, jak Drew otočí víčkem na láhvi.

„Chystám se požádat Rayu o ruku,“ pronese velmi tiše.

Vyprsknu pivo tak prudce, že zasáhne i stěny v mé rozlehlé kuchyni. Ani Drew se mu nevyhne. Kašlu, dusím se a smrkám, zatímco Sam se směje a Drew mě provrtává pohledem, jako by mi chtěl utrhnout hlavu. Což nepochybně chce. Potřásl jsem mu oblek. Bouchne pivem o linku a rozšíří chřípí, ačkoli jeho výraz zůstává klidný. Drew a svatba? Není pochyb o tom, že v krásné Raye našel tu pravou. Nikdy jsem ho neviděl tak šťastného a spokojeného, ale... manželství? Ve snu by mě nenapadlo, že do toho bude chtít praštit.

„Jesse,“ záupí Drew a otírá si sako. „Sakra práce. Podívej na to!“

„Promiň.“ Natáhnu se pro utěrku a hodím ji po něm.

„Co se děje?“ ozve se Kate, která s Avou v patách přináší do kuchyně prázdné talíře.

„Drew se chystá požádat Rayu o ruku,“ prohlásíme se Samem jednohlasně. Holky se zarazí, obě najednou zalapají po dechu, připlácnou si ruce na pusy a afektovaně zapiští.

„Budte zticha, jinak vás uslyší,“ protestuje Drew, a než je umlčí, prudce po mně mrskne utěrkou, která mě za letu švihne do obličeje.

„Co uslyším?“ ozve se Raya, která se zjevila v kuchyni s talířem v jedné ruce a sklenicí vína v druhé.

„Nic!“ vyhrkneme všichni s falešným úsměvem.

Drew zakoulí očima a popadne svou holku. „Jdeme.“

„My odcházíme?“ Raya odloží talíř na pult a zatváří se trochu zmateně, když jí Drew vezme skleničku z ruky a naviguje ji ke dveřím. „A co Georgia?“

Drew po mně přes rameno hodí úšklebek. „Strýček Jesse říkal, že tady může zůstat.“

„To jsem řekl?“

„Ano, to jsme řekli,“ ozve se Ava. „Bavte se!“ zavolá za nimi, načež se přitočí vedle Kate. „Myslíš, že má pořád propíchnutýho ptáka?“ pošeptá jí do ucha.

Co prosím? Šlehnou po své ženě nevěřícím pohledem. Ta honem zavře pusou, celá ztuhne a zůstane na mě koukat s pevně semknutými rty. Když ji pobídnu očima, pokrčí rameny a provinile odvrátí zrak. „Tak jsem to aspoň slyšela.“ Kousne se do rtu a podívá se na Kate, která se zasměje a vzápětí se chytí za břicho.

„Nechte toho, nebo se počůrá.“

Nepřestávám na Avu zírat. „Odkud víš, že má Drew propíchnutýho ptáka?“

Pokrčí rameny, jako by nic. „Vždyť říkám, že jsem to jenom zaslechla.“

„Zajímalo by mě, od koho,“ zamyslí se Sam a hodí po Kate vyčítavý pohled. Pak k ní přistoupí tak blízko, jak mu to její břicho dovolí. Musí se předklonit, aby se dostal obličejem k jejímu. „To mi vysvětlí.“

„Tehdy mě to hrozně překvapilo, to je všechno. Měla jsem potřebu se o to s někým podělit.“

Sam jí vtiskne polibek na tvář a pak se ohne a políbí ji na horní oblínu těhotenského břicha. „Zacpi si uši, sluníčko,“ zašeptá a podívá se na Kate. Ta se usměje. Sam ne. „Je hezké vědět, že ti té noci ze všech možných vjemů utkvěl v hlavě právě pták mého kamaráda.“

Znovu se zasměju a usadím se na stoličku, abych si udělal pohodlí a užil si představení. Tenhle večírek se nakonec nevyvíjí vůbec špatně. Založím si ruce na hrudi a zatékám očima mezi Samovým skeptickým výrazem a Kateiným blahosklonným. „Tak povídej, Kate,“ pobídnu ji, jenže ve stejnou chvíli nakoukne do dveří John.

„Děti přiměly staroušky hrát Twister. Být vámi, tak radši rovnou objednáám sanitku.“

„Jdeme,“ zavelí Ava, stáhne mě ze stoličky a nasměruje ven z kuchyně. „Musíme je zachránit, než si něco udělají.“

„Ale já se chci dívat,“ postěžuju si a ohlédnu se přes rameno, takže ještě spatřím, jak Sam popadne Kate a zakloní si ji v náručí. Ona vykřikne, ale zní to rozhodně víc nadšeně než vyděšeně. „Do háje,“ zasměje se. „Myslím, že jsem si právě cvrnkla.“

„Tak radši ne,“ změním názor a dovolím Avě, aby mě vystrnadila z kuchyně na zahradu, kde najdeme rodiče zkroucené v rozmanitých bizarních polohách. Pobaveně se rozchechtám a pak ještě víc, když se všichni najednou zhroutí na trávník na jednu hromadu funících seniorů.

„Na tohle už jsem moc starý.“ Táta se s námahou zvedne na nohy a pak pomůže vstát i mámě.

Zatleskám do davu a napochoduju přes trávník k lákavě barevné hrací ploše. „Uhněte, lidi.“ Zakřupu klouby a věnuju dvojčatům rošťácký úsměv. „Přichází šampion, aby obhájil svůj titul.“

„A je to tady,“ povzdechne si Jacob a odkopne fotbalový míč.

„Já už nehraju,“ distancuje se Maddie.

„Mám narozeniny,“ připomenu jim. V předklonu zatáhnu za rohy herní podložky, abych vyrovnal záhyby na jejím povrchu, a pak si zuju boty. „Musíte dělat, co vám řeknu.“ Vyhrnu si límeček polokošile Ralph Lauren. „Hrajete, paní Wardová?“

„Chcete prohrát, pane Warde?“

Nad tím se uchechtnu. „Já vždycky vyhrávám, zlato. To už bys měla vědět.“

Ava si stáhne vlasy do culíku a našpulí rty. „Možná se to brzy změní.“

Povzbuzen smíchem našich hostů se tomu od srdce zasměju. Potěšilo mě, že jim její prohlášení připadá stejně vtipné jako mně. „Zabírám si modrou,“ oznámím, když všichni ustoupí, aby nám udělali prostor. „Ava je červená, Jacob zelený a Maddie žlutá. Kdo začíná?“

„Přece ten nejmladší,“ přihlásí se o svá práva Jacob. „A to jsem já.“

„Jen o dvě minuty!“ protestuje Maddie.

Zvednu ruku a zarazím hádku v zárodku. „Je jedno, jestli jsou to dvě minuty, nebo dva roky, Jacob je nejmladší.“

„Jacob začíná.“ Ava přistoupí blíž a zúží oči do vyzývavých štěrbin. „Maddie je druhá, já třetí a ty, můj drahý manželi, v neuvěřitelných padesáti půjdeš poslední.“

„Zapomeň na rozptylování tím, že se mi budeš posmívat,“ upozorním ji a gestem naznačím Jacobovi, aby se do toho pustil.

Soustředím se na hru a především na to, abych ji vyhrál. Než skončí první kolo, připojí se k hloučku diváků John, Sam a Kate společně s Drewovou dcerou Georgií. Všechno je zprvu přímočaré, všichni jsou stabilní a všichni si věří.

O deset minut později tvoříme já, moje žena a naše děti divoký propletenec rukou a nohou a naše publikum se dobře baví. „Tati?!“ postěžuje si Maddie. „Ta tvoje hnáta mi překáží!“

„To je dobře!“ zasměju se, aniž bych na vteřinku ztratil pozornost.

„Tudy, Maddie.“ Sam se přikrčí vedle její holčičky a ukáže jí, kudy se dostane k otočné ručičce.

„Nenapovídat,“ okřiknu ho, otočím hlavu a skončím s pusou plnou Aviných vlasů. Zachytím její pohled a zapomenu na svou stížnost. Zapomenu i na své soustředění, protože mám její prsa na dosah úst.

„Ani na to nemysli, Warde,“ zašeptá.

„Kdykoli, kdekoli, zlato.“

„Ne při hraní Twisteru s našimi dětmi před tvými rodiči.“

Ruce se mi trochu třesou námahou. Přispívá k tomu i skutečnost, že se o mě tu a tam opírají Jacob i Maddie a Ava je prakticky zavěšená nad mým trupem. Všichni taktizují a dobírají si mě, ale na mě si nepřijdou. Ani náhodou. „Děláte to schválně,“ obviním je, zavřu oči a zkoncentruju se. Pak zaslechnu, jak všichni tleskají a povzbuzují, což znamená, že Maddie zvládla další tah a je pořád ve hře.

„Do toho, mami,“ skandují dvojčata.

„Ach, asi se budu muset trochu natáhnout, abych dosáhla na ručičku.“ Avino tělo se přitiskne k mému.

Soustřed' se, soustřed' se, soustřed' se. Něco měkkého a hebkého se mi otře o ústa. Něco, co poznávám. Otevřu oči a ocitnu se tváří v tvář prsům. Nemůžu si pomoci a zakousnu se do nich.

„Au! Jesse!“ Ava se na mě zhroutí a odnesou to i děti. „Ty odporný podvodníku!“

Se smíchem se převalím a uvězním Avu pod sebou.

Chvilí funí a mumlá na protest a marně se snaží mě ze sebe se-trást. Děti znechuceně reptají, starouškové se pohoršují a Kate se Samem, Georgií a Johnem se smějí. Ale mou pozornost si ukradla žena, kterou mám pod sebou. „Prohrála jsi,“ zašeptám a letmo ji políbím na nos.

Její úsměv je okamžitý a mně se rozbuší srdce. „Naopak, vyhrála jsem.“ Za vlasy si mě přitáhne k polibku a já se i s ní překulím z podložky na trávu.

„Dneska si dopřejeme ospalý sex,“ navrhnu.

„Bože!“ zasténá Maddie. „Mami! Tati! Prosím!“

Oba se usmějeme, ale náš polibek nepřerušíme. Ne teď. Už nikdy.

4

Je pozdě. Děti jsou v posteli, hosté odešli a já slyším, jak Ava šramotí v kuchyni. Vydám se tím směrem a zastavím u dveří, abych ji chvíli obdivoval. Jako obvykle připravuje kávovar, aby ho bylo možné ráno jenom zapnout, a taky chystá na ostrůvek oblíbené cereálie pro děti k snídani. Čekám, až to dodělá a bude si mazat ruce krémem, a teprve pak se za ní tiše připlížím. Jsem prakticky neslyšitelný, ale ona mě nepotřebuje slyšet, aby věděla, že jsem v její blízkosti. Narovná záda a její ruce se zarazí v pohybu.

Přitisknu se k ní zezadu a skloním se jí k uchu. „Mazej do ložnice, a hned,“ nařídím tiše, ale přísně.

Pomalů se otočí, otre se o mě a to tření ve mně vyvolá žár. Zvednu ji do náruče, přitisknu k sobě a cestou do ložnice ji líbám. Tiše mi vzdychá do rtů. A já do jejích. Tomu říkám ráj.

Naše rty se za celou cestu do našeho pokoje nerozdělí, a když dojdou k posteli, stejně mám problém vzdát se našeho polibku. Položím ji, přetáhnu si triko přes hlavu a odhodím ho stranou. Ava se na mě hladově zadívá a zaboří si zuby do spodního rtu.

„Máš dobrý výhled?“ zeptám se, i když vím, že ano. Klidně si říkejte, že jsem sebestředný. Je mi to úplně jedno. Stahuju si džíny i s boxerkami a čekám na odpověď. Jenže ona je jako ve snách. „Haló.“ Lusknu prsty a vytrhnu ji ze zasnění. „Tak co?“

Lehounce pokrčí čelo. „Co jsi říkal?“

Usměju se. Její otázka je pro mě dostatečnou odpovědí. „Že se mi líbí tvoje šaty.“ Natáhnu ruku a zatahám za hedvábnou černou látku. Můj úsměv se rozšíří, když zaslechnu, jak se nutkavě nadechne. „Ale malinko mi překáží.“

„Tak mi je sundej,“ dožaduje se netrpělivě. Její touha po mně jen zesiluje mou touhu po ní.

Přesto ji nechám ještě chvíli trpět. „Co jsi říkala?“

V jejích očích zahlédnu potřebu se mnou bojovat. Jenže moje žena se rychle naučila, že když mi dá, co chci, mnohem rychleji dostane to, co chce ona. „Prosím.“ To slovo je víc než pouhou prosbou. Rajcuje mě víc než cokoli jiného. Její šaty jsou dole raz dva. Spodní prádlo ještě rychleji. S pěstí opřenou o matraci se plazím vzhůru po jejím těle, olíznu vnitřní stranu jejího stehna a tiše zamručím, když mímám její sladký, hebký, tepající klín. Nekonečně dlouze zasténá, prohne se v zádech a vystrčí prsa. Pomalu, ale pevně zakroužím jazykem kolem její levé bradavky. Zatraceně, chutná tak skvěle.

Vzdychne, chytí mě za hlavu a zaplete si prsty do mých vlasů. „Kruci, Warde, ty jsi bůh sexu.“

Varovně ji kousnu do bradavky, ale jinak dávám té její nevymáchané puse volnost. Prsty jí sklouznu po břiše a ponořím je hluboko do jejího nitra. „Zatraceně, ty jsi teda natěšená,“ řeknu, když vykřikne. Přestanu ji dráždit prsty a zaklíněný mezi jejími stehny uchopím svůj napnutý penis a namířím ho na ni. „Chceš to drsně, nebo něžně, zlato?“

„Něžně,“ vzdychne celá zadýchaná a šťastná, opře mi dlaně o boky a přitáhne si mě k sobě.

Pomalů se do ní nořím a snažím se popadnout dech, o který mě připravují vlny slasti. „Takhle?“ ptám se a vmáčknu se do ní až po okraj.

„Přesně takhle.“

Stahuju se a sevření jejího nitra mě přiměje klesnout na předloktí. „Tohle nám jde moc dobře, dámo.“

„Já vím,“ souhlasí a zaryje mi nehty do zadku.

Její pohled najde ten můj a já vím, že přesně tam zůstane, dokud ji nepřivedu k vyvrcholení a ona nebude muset zavřít oči. Nemůžu se na ni vynadávat. Na tu vášň a potřebu v jejím výrazu. Cítím její lehký dech, který zahřívá mou kůži. Je to odzbrojující.

Táhle žena si mě podmaňuje každý den našeho společného života. Nejen když ji mám v náručí, nebo když jsem zabořený hluboko v ní. Ale vším, co dělá. Pokaždé, když se na mě podívá, když na mě promluví, dotkne se mě. Jsem ten nejšťastnější muž na světě a děkuju osudu každou minutu každého dne. Miluju ji s vášní, která roste s každou vteřinou.

„Taky tě miluju,“ zašeptá, protože mi čte myšlenky. „A taky mě potkalo štěstí.“ Přesune ruce z mého zadku k obličejí a obejmě mě stehny kolem pasu. Sevře mou hlavu v dlaních, zatímco já udržuju přesně odměřené, pomalé tempo boků a jemně se nad ní pohupuju. „Jsi můj život, Jesse Warde. To kvůli tobě mi bije srdce.“

Pousměju se, chápavě přikývnu a s pohledem upřeným do jejích očí přitisknu své rty na její. Naš polibek zrcadlí naše něžné milování, dokud se úplně nezastavím, takže se naše rty v podstatě jenom dotýkají. „A moje srdce bude vždycky bít jen pro tebe,“ zašeptám, když balancuju na hraně orgasmu. „Už budeš?“

„Jo.“ Pohled na ni její slova potvrdí a já se do ní ještě párkrát vtisknu, abych nás oba dostal za hranu.

Mé tělo vstřebává její chvění a ty otřesy pronikají přímo k mému srdci, které následně přetéká pocity tak silnými, že se znovu přistihnu při snaze pochopit, proč žijeme tak krásný život. Asi to nikdy nepoberu.

Navzájem si vzdycháme do obličeje a vyměňujeme si milion nevyřčených slov. Ani jeden z nás je nepotřebuje vyslovit. Oba je známe. Sundám její levou ruku ze své tváře, políbím ji na snubní prsten a propletu naše prsty. Pevně je stisknu a opřu se tváří o její vlhký krk.

„Užila sis to?“ zeptám se.

„Celkem...“ vzdychne a já se jí usměju do kůže, jemně ji políbím a tu a tam ji něžně kousnu. „Čas na vanu?“ zeptá se tiše.

Chvilí se nehýbu a přemýšlím. Čas na vanu?

„Úplně slyším, jak se ta ozubená kola rozbíhají,“ zasměje se tiše. Má pravdu. Náš společný čas ve vaně rovná se *mluvení* ve vaně. O čem chce mluvit?

Odtáhnu obličej od jejího krku a tázavě zvednu obočí. „Chceš mi něco říct?“ Moje žena ví, že mám nejslabší vůli, když je nahá, mokrá a přístupná.

„Ne, jen jsem si říkala, že by bylo fajn, kdybychom se společně smočili.“

Avina mokrá nahota klouzající po mém těle? S tichým zasyčením vyklouznu z jejího těsného tepla a můj penis se znovu zachvěje v důsledku předešlého vyvrcholení. „Bublinky?“

„Hodně.“

„Cokoli si má paní přeje.“ Vystřelím z postele a zamířím do koupelny, kde otočím kohoutky, naliju do vany slušnou dávku pěny

do koupele a rozčeřím vodu. Trvá snad celou věčnost, než voda dosáhne do půlky vany, nicméně když jsem s hloubkou spokojený, skočím dovnitř a bublinky vyjedou nahoru. „Připraven!“ zavolám.

Během několika vteřin zaslechnu, jak se Ava směje. „Kde jsi?“

Otřepu si ruce a očistím si obličej od bublinek. Když ji spatřím stát u dveří, usměju se: „Tvůj bůh čeká.“ Podám jí ruku a ona se ke mně se smíchem připojí. Skloní se a důležitě mi sfoukne další obláček pěny z nosu. Blaženě vzdychnu, když se mi usadí mezi stehny, pevně ji k sobě přivinu a v poklidu zavřu oči. Pocit jejích dlaní hladících chloupky na mých nohou je hypnotický. Naprostá blaženost.

Chvilí si vychutnávám ticho, nádherné a mírumilovné. Dokud ho Ava nepřeruší. „Jesse?“

„Hmm.“

„K těm mým prsům...“

Prudce otevřu oči. Já to kurva věděl. A pak že se se mnou chce smočít ve vaně. Uchechtnu se. „Myslíš ta dokonalá prsa, která tvůj manžel miluje taková, jaká jsou? Tahle prsa?“ Nevidím na ni, ale vím, že právě překonala světový rekord v koulení očima.

„Ano, tahle prsa.“

„Zapomeň na to.“ Ucítím, jak se v mém sevření vzepře, a tak ji podržím pevněji.

„Chci na tebe vidět.“

„Ne.“

„Jesse.“ Kolem nás začne šplouchat voda a to mě donutí ji pustit, jinak bych riskoval vytopení koupelny.

„Proboha,“ vydechnu, když se otočí, položí mi dlaně na prsa a přitiskne se ke mně. Špičky našich nosů se dotknou. Nechci to znovu řešit. Už ne. Její kozy jsou prostě dokonalé. A navíc jsou moje. Sám

pro sebe si přikývnu, odhodlaný stát si za svým bez ohledu na to, jak moc bude škemrat a co mi bude slibovat. „Ne,“ řeknu pevně. „Ani za milion sklenic Sun-Patu a *dva* miliony omluvných šukání. Ne.“

„Ale já je nesnáším,“ zakňourá a vysune spodní ret. Vycením zuby a zabořím je do něj. „Au!“

„Moje odpověď bude vždycky ne.“

Vyprostí se z mého kousnutí a zasycí bolestí. Možná jsem to přehnal, ale nemůže to bolet tolik jako to, co mi vnucuje. „Jen poslouchej.“

Vyměním držení jejího zadku za to, že si zakryju uši. „Rozhodně ne.“ „Jesse.“

Zavírám oči. „Já tě neslyším.“ Cítím, jak se ode mě odlepuje, zjevně smířená s tím, že to nikam nevede. Taky dobře. Doufám, že přemýšlí o tom, jak hloupě se chová. Zvětšení prsou? V duchu se ušklíbnu. To už je pravděpodobnější, že se s ní rozvedu.

Když nějakou dobu nic neslyším, předpokládám, že to vzdala a že je vzduch čistý, a tak opatrně otevřu jedno oko, abych se ujistil, že jsem sám. Nejsem. Znovu ho zavřu, ale něco v její ruce mě zaujme. Sprchová hlavice? Vytáhla ji ze sprchového koutu a míří na mě do vany. Zamračím se, protože si najednou uvědomím, že z vany vytekla voda. Ne! Snažím se rychle vstát, ale klouže mi to po zbytcích pěny, která ulpěla na dně vany. „Avo!“ Narazí do mě proud vody. Ledové střepy určené k mučení. „Kurva!“ Ztrácím oporu a dopadám na dno vany. „Avo, do prdele!“

„Řekni, že mě vyslechněš,“ dožaduje se a přistoupí tak blízko, jak jí to délka sprchové hadice dovolí, což je sakra blízko.

Celé moje tělo upadá do šoku a nechává mě napospas mé zlé ženě. „T... tři,“ vykoktám a přemýšlím, co udělám, až se dostanu

k nule. Nevím, ale bude to zlý. Nechutně zlý. „D...dva“ Začínám se třást jako ratlák a nejsem schopen úniku. Ježíši, mám pocit, že se blíží podchlazení. „Avo!“

„Budeš mě poslouchat?“

Nedokážu se přimět ani k tomu, abych se dostal k nule. Je mi kuřevská zima. „Jo! Proboha, tak dobře!“ Voda se vmžiku zavře a já se vyškrábu z vany a roztřeseně se svalím na záda na podlahu. „Podej mi ručník, ty zlá čarodějnice.“ Na tváři mi přistane měkký chuchvalec bavlny a já se jím rychle otírám. „Proč jsi to udělala?“ prskám rozzuřeně. „Kdybych neměl nohy jako kusy ledu, už bych si vychutnával to nejdrsnější trestné šukání.“

„Nemůžu se dočkat,“ odfrkne si a pověsí hadici zpátky do sprchy. Pak dojde ke mně a rozkročí se nade mnou. Dřepne si a posadí se mi na břicho, ruce mi položí na prsa a začne se třít o mou husí kůži. „Počkej, zahřeju tě.“

„Jak milé.“ Potřebuju troubu, aspoň deset minut na 180 stupňů. Jsem zmrzlý na kost.

„Na klinice říkali, že trochu–“

Málem se zalknu. „Ty už jsi byla na klinice?“ Ach bože, prosím, snad to nekonzultovala s chlapem.

„Říkal jsi, že mě vyslechneš.“

„A to, co slyším, se mi sakra nelíbí, Avo.“ Odstrčím ji ze sebe, zvednu se a rázuju pryč. „Nemůžu se na tebe ani podívat.“ Zamířím do šatny, kde z ramínka strhnu čisté tričko. Nevím, proč to dělám, protože zásadně spím nahý, ale potřebuju si něčím zaměstnat ruce, jinak bych v nich nejspíš svíral její krásný krk. „Jestli tě vyšetřoval chlap, tak radši ani nepokračuj.“ Mohl bych zvracet.

„Jak chceš.“

Prudce se otočím. „Takže to *byl* chlap a tys mu ukázala moje prsa?“

Pokrčí rameny. „Právě jsi mi doporučil, abych ti to neříkala.“

„Ale ty jsi to právě udělala! To snad nemyslíš vážně, Avo.“ Přetáhnu si triko přes hlavu a snažím se prostrčit ruce rukávy, jenže se v nich zaseknu. „Kurva!“

„Je to jenom plastika prsou.“

Přestávám se snažit, takže zůstanu stát s rukama ohnutýma a uvězněnýma někde v oblasti krku. Ava se pokouší zadržet smích. „Prostě si vezmi nůž a bodni mě, protože to bude bolet rozhodně méně než to, co navrhuješ.“ Svou hloupost si uvědomím ve chvíli, kdy ta slova opustí má ústa. Avin náznak úsměvu zmizí. Udělá krok zpátky a její slzami zalité oči klesnou na můj trup, kde mou kůži hyzdí dvě ošklivé jizvy. Tisíckrát prokleju svůj idiotský nápad, pak si obezřetně rozpletu ruce a stáhnu triko dolů po těle, abych zakryl jizvy před jejím smutným pohledem. „Promiň,“ hlesnu. Cítím se hrozně. Náš příběh je epický, ale byl bych radši, kdyby v něm chyběla právě tahle část.

„Nikdy bych ti neublížila,“ řekne tiše, otočí se a odejde pryč.

Praštím se zařátou pěstí do čela. „Zlato, počkej.“ Doženu ji, chytím ji za zápěstí a otočím ji k sobě. Nebrání se. Vlastně udělá pravý opak. Vrhne se na mě, pevně mě obejmě a zaboří mi obličej do krku. Huř už se cítit nemůžu. „Promiň.“ Přitisknu se k ní a na krku ucítím vlhkost jejích slz.

„Já vím, že už je to dávno,“ vzlyká. „Ale stačí, když si vzpomenu, jak jsem byla vyděšená, jak jsem si myslela, že jsem o tebe přišla, a všechno se mi to vrací. A panikařím. Protože tehdy jsem do tebe byla zamilovaná. Už tehdy jsem tě moc potřebovala. Ale o dvanáct

let později se všechny ty pocity znásobily milionkrát a myšlenka, že tě ztratím, mě ochromuje, Jesse.“ Roztřeseně se nadechne.

Zavřu oči a sevřu ji o něco pevněji. „Nikdo tě o mě nepřipraví,“ slibuju a myslím to smrtelně vážně.

„Mluvíš, jako bys byl nezničitelný.“

„Taky že jsem. Dokud mám tebe a děti, nic mě nezastaví, Avo.“ Podržím si ji na délku paží, podívám se jí do obličeje a otřu jí slzy z tváří. O událostech toho dne nemluvíme. Lauren je pořád zavřená někde v polstrované cele pod stálým dohledem a pro případ, že by se to někdy změnilo, je tu zákaz přiblížení. Což se, pokud vím, nestane. Promyšlený pokus o vraždu, pečlivě naplánovaný a velmi pečlivě provedený, ve stadiu pokusu. Dlouho ji nikdo neuvidí. „Neplač, zlatoto. Obávám se, že už se mnou budeš muset vydržet.“

Sáhne mi do vlasů a s nesouhlasným zafuněním, které doprovází lehké uchechtnutí za ně zatahá. „To není vtipné.“

„Zavři pusu a polib mě, ženská.“

Vrhá se na mě jako lvice. Všechny vzpomínky na naši příšernou minulost upadají v zapomnění a zůstávají jenom ty hezké. Úžasné vzpomínky. Vzpomínky, na kterých stavíme každý den naší překrásné společné existence. Jen my a naše děti.

5

Když se následujícího týdne proplétám provozem na Park Lane se staženou střechou svého DB9 Volante a kolem mě se prohání vítr, vytáčím Drewa, abych si cestou do fitness klubu ukrátil čas. Potřebuju se něčím zabavit.

„Krásné odpoledne!“ pozdravím celý rozjařený, když mi to zvedne.

„To je. Co chceš?“

„Takhle se kamarádi nezdraví,“ ušklíbnu se, když projedu křižovátku na oranžovou a zařadím se do jiného pruhu, aniž bych reagoval na troubení nějakého čuráka v Bentley.

„Co chceš?“ opakuje a zní naprosto znuděně z konverzace, která se ještě ani nerozvinula. Chystám se to napravit.

„Jen by mě zajímalo, jak se cítíš teď, když ses upsal na doživotí.“

„K tomu jsem se upsal dávno předtím, než jí nasadím snubní prstýnek.“

Usměju se, protože mě odpověď mého kamaráda zahřála u srdce a dojala. Upřímně řečeno, už jsme nad tím výstředním zmrdem lá-

mali hůl, než mu do života vstoupila Raya. „Gratuluju, kámo. Mám z tebe radost. Tak kdy bude ten velký den?“

„Za pár měsíců. Datum ještě upřesníme.“

„Sakra, ty na nic nečekáš, co?“

„To říkáš ty?“ zasměje se, opravdu pobaveně. „Vždyť ty sám jsi Avu vedl k oltáři pár týdnů po tom, co jste se seznámili.“

S úsměvem parkuju na vyhrazeném místě před klubem, vyskočím a z kufru vytáhnu sportovní tašku. „Je to hop, nebo trop. Právě jsem dorazil do klubu. Uvidíme se později.“ Zavěším, naklušu dovnitř a rozhlížím se po Johnovi. „Ahoj, Gaby,“ zavolám na jednu z dívek, které pracují na recepci. „Neviděla jsi našeho goliáše?“

Neonově růžový ostrý nehet ukáže na schody do patra s tělocvičnou. „Zkouší nové posilovací stroje.“

Beru schody po dvou a nahore se vynořím v otevřeném prostoru tělocvičny. Momentálně je tu ticho; všechny maminky odešly vyzvednout své děti ze školy. Ještě hodinu a bude tu zase narváno, až všichni skončí v práci. Vzadu v tělocvičně zahlédnu Johna a mávnu mu rukou na pozdrav. On na mě jenom kývne, protože právě nakládá závaží na konec tyče. Doufám, že v jeho věku budu taky posilovat. Každý den si v rámci výpomoci s chodem tohohle podniku udělá čas, aby zapracoval na své mohutné postavě. Hodí hlavou ke kanclu a řekne mi, že za mnou přijde, a tak plynule pokračuju.

Vejdu dovnitř a u Avina stolu zahlédnu Cherry. Zvedne hlavu. „Jesse.“ Vyskočí ze židle a rychle si urovnává sukni. „Ava mě požádala, abych zkontrolovala nějaké faktury, než odjela pro Maddie a Jacoba. Ale jestli něco potřebujete...?“

Hodím tašku na pohovku. „Ne, děkuju.“

„Čaj? Kávu? Vodu?“ Obejde stůl a zářivě se usměje. „Cokoli?“

Zarazím se v chůzi ke kartotéce a s povytaženým obočím se ohlédnou. Zdálo se mi to, nebo jsem v těch slovech zaslechl narážku? „Ne, děkuju,“ zopakuju a v jejích modrých očích se objeví jistý záblesk.

„No, kdybyste si na něco vzpomněl...“ Zaboří zuby do spodního rtu.

Ona po mně jede? Musí být tak o dvacet let mladší než já, a jakkoli je to pomyšlení bolestné, nemůžu popřít, že malé části mého ega její zájem polichotil. Jo. Pořád na to mám. Ale téhle holčíně je potřeba naznačit, že *to něco* je určeno pouze mé ženě.

„Cherry.“ Otočím se a zamírím zpátky k ní. Cestou sleduju, jak nechává svůj ret vyklouznout ze sevření zubů a jak se napřimuje. Tohle je potřeba zarazit zatraceně rychle a hned v zárodku, než bude Cherry vystavena spravedlivému hněvu Avy. Zachvěju se, ale zároveň se v duchu usměju. Nejsem v našem vztahu jediný, kdo je majetnický. „Možná bychom si měli –“

Přeruší mě John, který vchází s telefonem u ucha a zabraný do hovoru. „Ta součástka chybí a já ji tu chci mít do rána.“ Zavěsí a zatěká pohledem mezi mnou a Cherry. „Neruším?“

„Ne, Cherry je na odchodu.“

Ta upaluje ven z kanceláře a rychle za sebou zavírá dveře. „O co šlo?“ John se posadí naproti Avinu stolu, zatímco já klesnu na její židli.

„Myslím, že se do mě Cherry zakoukala.“

Johnův tichý hluboký smích mě spíš nakrckne. „Bůh jí pomáhěj, jestli to Ava zjistí. Promluví si s ní.“

„Buď tak hodný.“ Oživím displej Avina počítače a s úsměvem do něj zadávám její heslo: PANMAJITEL3210. „Máš pro mě něco?“ zeptám se, zatímco si pročítám svoje e-maily. John neodpovídá, a tak zvednu hlavu a všímám si jeho sklíčeného výrazu. Ten výraz se mi nelíbí. Tváří se smrtelně vážně. „Co se děje?“ zjišťuju ostražitě.

„Vrátila se Sarah.“ To je všechno. Víc neřekne a tiše se opře dozadu, zatímco já se snažím zpracovat informaci, která právě opustila jeho ústa.

Znehybním a najednou je mi hrozně horko, i když nedokážu přijít na to, jestli to způsobují obavy, nebo vztek. Do prdele práce. Až se to donese Avě, vypukne apokalypsa. Sarah jsem neviděl už roky a ani teď po tom nijak netoužím. V mé paměti se vynořují vzpomínky, je jich moc a jsou příliš překotné. Nechci se k nim vracet. Strýc Carmichael, Rosie, Rebecca, ta autonehoda.

Neuplyne den, abych se v určité chvíli nezarazil a na všechny si nevzpomněl. Ale Sarah? Na tu *nikdy* nemyslím, ani na to, co se mně a Avě pokusila udělat. A nehodlám na ni myslet ani teď. Můj život je příliš dokonalý.

„Proč?“ je jediné, na co se zmůžu.

Johnova mohutná ramena vyjedou nahoru a dolů. „Ve Státech jí to nevyšlo.“

Nevyšlo? Nevěřím jí. Dal jsem jí peníze. Dal jsem jí svoje pozhénání. A jediné, co jsem jí nemohl dát, byla moje láska. Ve stresu si prohrábnu vlasy. „Vyříd’ jí, ať se ode mě a mojí rodiny drží dál.“

„To jsem už udělal. Ale je to Sarah, Jesse. Nemůžu ji hlídat každou zkurvenou vteřinu.“

Zamračím se. „Kde je?“

John s odpovědí nezaváhá, ale sundá si panoramatické sluneční brýle z očí, aby svým slovům dodal vážnost. „Bydlí u mě.“

Já sebou trhnu, ale jeho ocelový výraz zůstává neměnný a dál se tváří jako hráč pokeru. „Proč bys to kurva dělal?“

„Je na mizině, Jesse. A taky na dně. Co jsem podle tebe měl dělat? Zavřít jí dveře před nosem?“

„Přesně tak.“ Zvedám se a moje nálada naopak klesá k bodu mrazu. „Do prdele, Johne. To už jsi zapomněl, co mně a Avě provedla?“

Vztyčí se rychlostí blesku a jeho velké tělo se nakloní dopředu. „Co si o mně myslíš, ty idiote?“ Udeří pěstí do dřeva. „Ty a Ava jste přesně ten důvod, proč jsem ji u sebe nechal.“ Zamračím se a on pokračuje. „Řekl jsem jí, že u mě může pár týdnů zůstat, než se postaví na nohy, ale *jenom* když se ti bude klidit z cesty.“

Trochu mě uklidní. To se jen tak někomu nepodaří. Vlastně *jenom* dvěma lidem. Mojí ženě a tomuhle chlapovi. Chlapovi, který mi stojí po boku už přes třicet let. Nejlepší přítel mého strýce a nyní i můj nejlepší přítel.

Začínám se cítit provinile – ne kvůli Sarah, ale kvůli svému dávnému příteli. O nic se mě neprosil. Celé dekády mi stál pevně po boku a jeho loajalita ani jednou nezakolísala. Byl mi oporou, dohlížel na mě. Upřímně řečeno nevím, kde bych bez něj dneska byl. A pořád je tady, pořád stojí po mém boku. „Johne –“

„Nic neříkej.“ Vstane a znovu si nasadí brýle. „Postarám se o to. Jen jsem to před tebou nechtěl tajit.“

„Díky, chlape.“

„Dej si pohov.“ Odejde z kanceláře a já se to snažím rozdýchat. Tohle nemůžu před Avou tajit. Vezmu do ruky telefon, abych jí zavolal, ale než vytočím její číslo, problikne na mě příchozí hovor. Zamračím se nad školním číslem a rychle to zvednu. „Prosím?“

„Pane Warde, u telefonu Chiltonová, učitelka Maddie a Jacoba.“

Můj tep stoupá, jako vždycky, když mi nečekaně volají ze školy. Okamžitě mě napadá to nejhorší – někdo z nich se zranil nebo se možná necítí dobře. „Je všechno v pořádku? Jde o děti?“

„Ne, ne, děti jsou v pořádku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy S tímto mužem - This Man 4.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.